

Albina, țânțarul și musca

Gheorghe Asachi

Lui poeta Paraplin
Ce prin versuri strâmbo-drepte
Pe Esop vrea să îndrepte
Apologul ista-nchin.

Primăvara chiar în zori,
Când sufla o boare lină,
Zburând iute o albină
Culegea miere din flori,
De la roză peste crin
S-așeza, și din pahar
Ce adânc li sta în sân
Sugea dulcele nectar.
Pe când ea se ostenea,
Fără de lucru petrecea
Musca și un mic țânțar
Ce ne supără-n zădar.
Amândoi trăiau pre bine
Ș-având ligă între sine
Pe iarbă s-au așezat
Și-n științei lor putere
Despre metodul dezbat
Cum se face bună miere.
Pare-mi-se că la gust,
Zisă musca cătr-albină,
Cum faci miere din cel must
Ea nu poate fi mai fină.
Dar amestecul, prepun,
Pentru nerve nu e bun.
Deci aș crede că în loc
De tei, roză, busuioc,
Să iei ceapă, mândragună,
Ce fac miere mult mai bună.
Iar țânțarul cear,- au zis,
Este aflare
Foarte mare,
Dar precum anțărt am scris
O idee minunată
Într-o foaie învățată,
Nu lua ceara din floare,
C-a fi mai luminătoare,
Mai vâscoasă și mai plină
De-i lua-o din rășină.

Când făcea congresul lor
Pentru a industriei spor,
Biat-albină cu răbdare
Tot urma a ei lucrare.